

... no sé on havia d'estar el president Aragonès

written by Josep M. Boixareu Vilaplana | 21 de gener de 2023

Amigues, amics,

Què dir, quan ja està gairebé tot dit, de la cimera-concentració de dijous passat? Quant a la cimera franco-espanyola no gran cosa, car estava tot escrit abans de signar cap plec d'aquells ben relligats que els protagonistes s'intercanvien mentre es fan una somrient encaixada de mans. I les fotos, les fotografies són el més important per a la premsa de l'endemà, perquè no crec que l'acte que va bloquejar el MNAC i mig Montjuïc passi a la història, malgrat el que diguin Pedro Sánchez i els seus ministres i *ministras*. Era un acte de pura propaganda al qual el president francès s'hi va avenir perquè es tractava de comprometre Catalunya amb un tret que els va sortir per la culata.

Un dijous fred d'hivern, feiner. Hi anirien quatre gats a escridassar-los. Sí, es clar, hi havia molts iaïos i iaïes: 30.000, que si hagués estat en jornada festiva s'haurien multiplicat per deu; la gent, a Catalunya, en un dia i hora com aquella, treballa. P. Sánchez se les prometia molt felices i E. Macron s'esmunyia per unes hores del sidral que tenia a París i a tot França; la seva primera ministra s'ocupava d'esbravar el sidral. No han dit si els vins que es van servir eren catalans o de la Manxa; seria interessant saber-ho, perquè aquests detalls són més reveladors que els documents signats. *Monsieur le president, ce vin c'est du terroir*, de quin "terroir"? "De Valdepeñas, naturalmente". *Nous sommes en Espagne!* I..., vinga amb clatellades d'aquesta mena. Defora se sentia soroll. "Sont les catalans que vous donnent la bienvenue". Quins! Imagino que Mr. Macron va preguntar al Sr. Sánchez: "Et, Mr. Aragonès, ha il disparu?" (més o menys).

Efectivament, el Mr. Aragonès havia desaparegut. Després d'una salutació en què va dir moooltes coses a tots dos presidents havia desaparegut de l'escenari de la cimera no fos cas que els seus que cridaven per l'avinguda Maria Cristina l'enxampessin escoltant els himnes nacionals dels països veïns o revisant les tropes espanyoles. Parlant seriosament, no sé on havia d'estar el president Aragonès, però això no m'importa gaire.

El que m'importa és el que passava a baix, entre les quatre columnes, les fonts i tota l'avinguda Maria Cristina. Semblava un somni, els independentistes units. Seria només per aquella vegada? Va ser un petit assaig del que un dia o altre tornarà a passar. Hi va haver notes desafinades, però allí estaven, 30.000 jubilats i jubilades representant un poble que semblava adormit però que allí mostrava tot el contrari, la flama de l'independentisme roman ben encesa malgrat el que vulguin fer creure Sánchez, Bolaños i els poders fàctics d'un Estat decadent. És la història del catalanisme polític. Amb el mateix objectiu tota la vida ens hem estat barallant entre nosaltres. Les èpoques de seny i rauxa han estat poques des de 1714. Les més recents: Solidaritat Catalana i el 1r d'octubre de 2017, poques més. No hem sabut aprofitar les grans ocasions. Quan n'aprendrem? Ens queda l'esperança que actes unitaris com el d'ahir, 19G-2023, es vagin repetint i que, finalment, la República Catalana esdevingui una realitat. Pel poble no quedarà, però, i els partits?

Vostre,